



ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐννακόσια δέκα
κι' ὅλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ἰκτὼβρη τρίτη κι' εἰκοστή,
ἄνδρες γιὰ κάλην σεβαστοί.

Σαράντα δύο χίλια κι' ἑκατό,
καὶ τῶν κομμάτων κόλπο δυνατό.



Ὁ «Ρωμῆος», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, χύζων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.

Ἡ τοιάς τῶν πρωτοκόλλων
ζητήμα καὶ σκέψεις ὅλων.

Περικλέτο δυστυχῇ,
ποῖας φρίκης ἐποχὴ
καὶ κομμάτων ἀποχή.

Ἄνδρες παλαιὸι συνηλθον κι' ἐμελέτησαν καινὰ
κι' ἐπεσχέθησαν φατρίαι πῶς θὰ πάρουν τὰ θουνά.
Ἐντοῦναι φατρίαι, ποῦχουν χάσει τὰ νερά των,
κατέλασαν τοὺς φίλους νὰ προφθάσουν ἐκ περάτων,
ἐπειδὴ παρανομία
κατεφάνη φανερά,
καὶ μυκάται τρικυμία
κατὰ πάντων τρομερά.

Καὶ προσέτρεξαν μὲ ζήλον
τὰ στρατεύματα τῶν φίλων,
καὶ μὲ μάτια θαρσυσμένα
καὶ μὲ συντριβὴν ψυχῆς
υπογράφουν τὰ καυμένα
σὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Ποῖος κλύδων ἐμυκάτο...
τσελιγκάδες ζηλευτοὶ
ρίχνουνε τῆς γκλίτσας κάτω,
κι' ἡ θυσία τῶν αὐτῶν
καὶ Λαὸ καὶ Στέμμα νὰ τὴν βλέπουν κατηφεῖς
ἄνωτέρων νὰ τὴν κρίνουν καθεμιῶς περιγραφῆς.

Τσελιγκάδες δοξασμένοι, ποῦ τοὺς 'χάλασαν τὰ χάρια,
ἀποχὴν συναλαλάζουν,
ἀποχὴν μ' αὐτοὺς βελάζουν
καὶ τὰ δόλια τὰ κοπάδια.

ὦ ταλαίπωρος Ἑλλάς!..
Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
μὰ κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν παίζῃς.

Νέων θρήνων ἰαχή,
καὶ κομμάτων ἀποχή
ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης.

Ἀπὸ τόσα μεγαλεῖα
σήμερ' ἀποχὴ τελεία.
Ἀποχὴ κι' ἀπὸ κορδόνια
κι' ὀλοπράσιναις ἐλθαῖς
κι' ἀπὸ λόγους σὲ μπαλκόνια,
ὅπου 'φούσκωναν κοιλιαῖς
καὶ τῆς ἔκαναν μπαλόνια.

Ἀποχὴ κι' ἀπὸ τῆς κάλπαις κι' ἀπὸ τῆς περιοδείας
καὶ τῆς ἄλλαις ἀηθείας,
ἀποχὴ κι' ἀπὸ νταούλια κι' ἡχους πίπιζας βαρβάρους,
κι' ἀπὸ σάραις κι' ἀπὸ μάραις,
ἀποχὴ κι' ἀπὸ κουμπάρους,
ἀποχὴ κι' ἀπὸ κουμπάραις,
κι' ἀπὸ τοὺς βαπτισμιγούς
κι' ὅλους τοὺς σαχλορωμηούς.



Ἄφεντάδες καὶ κοπέλια
ξεφωνίζουν ἀποχή...
τρόμος, φρίκη, μὰ καὶ γέλοια...
χὰ χὰ χὰ καὶ χι χι χι.

Κάσο κρίνεται κ' αὐτὸ
τῶν κομμάτων δυνατὸ.
Θὰ τελειώσῃ τραγικά;
θα τελειώσῃ κωμικά;

Θὰ γεννήσῃ δράματα,
μαύρη συφορέλια,
θα μᾶς φέρῃ κλάμματα;
θα μᾶς φέρῃ γέλοια;

Ἐπανάστασις τριῶν
καὶ μεγάλων φατριῶν
ποῖος ἔμπορεῖ νὰ πῇ, δρὲ χάχα,
ὅταν τὶ τέλος θάχῃ τάχα.

Ἐπαναστατεῖ λαός, ἐπαναστατεῖ καὶ θρόνος,
κ' ἐναντίον των, κεφάλαια,
ἐπαναστατοῦν συγχρόνως
τρία κόμματα μεγάλα.

Ἀποχὴν διασαλπίζουν
μ' ἕνα τόνον ἡχηρόν,
καὶ τὸ κράτος ἀπελπίζουν
καὶ γὰρ μέλλον καὶ παρόν.

Ἄν καὶ μὴ κηρύξῃ μόνον
παντοδύναμος φατρία
ἀποχὴν ἐκ τῶν ἀγώνων,
δὲν ὑπάρχει σωτηρία.

Γιὰ φαντάσου πιά, καὶ μένε,
ὅταν ἀπέχουνε κ' ἡ τρεῖς...
σίγουρα καὶ νότα μπένε
πάει πλέον ἢ πατρίς.

Τότε, τλήμων Ρωμηοσύνη,
σάκκον φόρεσε καὶ θρήνηι,
τότε τράβα τὰ μαλλιά σου,
τότε πήγαινε καλλιὰ σου

Ὡτῶν πραξικοπημάτων!..
ἀποχὴ τριῶν κομμάτων
ἡχηρῶς σαλπίζομένη
κάτι βέβαια σημαίνει.

Μὴ κανεῖς γι' αὐτὴν γελᾷ...
τούτῃ σήμερα χαλᾷ
θρόνων καὶ λαῶν τσερέλια,
καὶ δὲν εἶναι παῖξ γέλα,
Περικλέτο μυιγοχάφτη,
ἐπανάστασις τοιαύτη.

Ἐπανάστασις νέα θρονιά
κ' ἕνας κ' ἄλλος ἐμβρόντητος τρέχει...
τὸν ῥωτοῦνε: ποῦ πᾶς; κ' ἀπαντᾷ:
νῦν ἀπέχω κ' ἀπέχεις κ' ἀπέχει.

Φρικτὰ τῶν συγχρόνων ἢ πλάσις,
κ' ἀπὸ γῆς, οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης
ἀπηχεῖ μὴ φωνὴ Στεντορεία:
ἀποχὴ μὲ πρωτόκολλα τρία.

Κ' ἡ πατρίς περπατοῦσε μονάχη
μὲ τριῶν πρωτοκόλλων ἰδρώτα,
ποῦ τῆς τάχαν κολλήσῃ στὴ ράχη
τρεῖς γιαιοὶ τῆς ὡς εἶδος τοῖρά.

Ἀποκάλυψις γριφώδης, σκοτεινὴ, μυστηριώδης.

Π. — Μὰ κ' ἐγώ, βρὲ Φασουλῇ μου, δὲν εἰσεύρω πῶς καὶ πῶς
εἶδα ἔμπρός μου μίαν νέαν Ἀποκάλυψιν μεγάλην.

Ἡρακλεῖς ροπαλοφόροι
καὶ Στεμμάτων βαρδιατόροι
ἔρριχναν τὰ ρόπαλά των τὰ πελώρια μὲ κρότο
κ' ἐφοροῦσαν κατὰ σκούφους κόκκινους ὅταν τὸ καρότο.

Κ' εἶδα τότε μέσα σ' ἄλλα
ὅταν τὸν Ἰακῶβ μὴ σκάλα,
ποῦ φθανε στῆς Ἐξουσίας τῆς χρυσῆς τοὺς γαλανοὺς
καὶ γελώντας οὐρανοὺς.

Κ' ἀνεδοκατεδαίνανε τὴν σκάλα τῆς Ἀρχῆς
ἄγγελαι μελανεῖμονες, ἄγγελαι πεπτωκότες,
κ' ἀντὶ ρομφαίας φούκτωναν πρωτόκολλ' ἀποχῆς,
ποῦ ἔμπρός των ἔζαρωναν πολλοὶ ὅταν τῆς βρεγμέναις κίτας.

Κ' ἰδοὺ χορὸς ἀγγέλων
ἐθρήνει πεπτωκόντων
κάθε παρόν καὶ μέλλον
καὶ σάλους καθεστῶτων.

Κ' ἔλεγον βουλευταί:
κακὴ μᾶς ἔρθηκε μπόρα,
λ' ἄμωρ κι πόξι τέ,
ἀντίο Λεονώρα.

Ἀκουσα κ' ἀγγελούδια
κομμάτων τρυφερά
νὰ ψάλουνε τραγούδια
πολὺ λυπητερά.

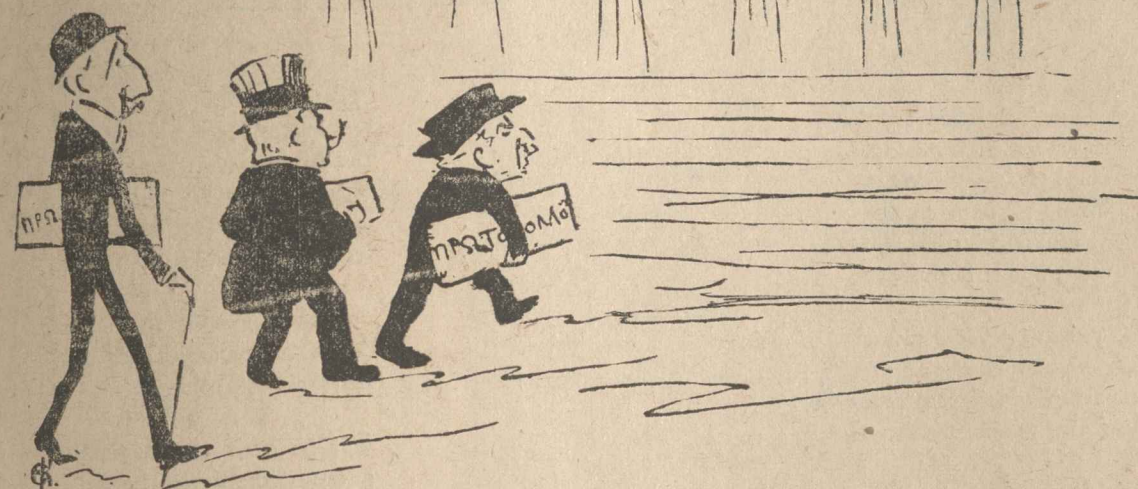
Σκόντο κὼλ σάγκουε μίο,
στὴν πόρτα σου, Ταμεῖο,
δὲν θὰ μᾶς βλέπῃς τώρα...
ἀντίο Λεονώρα.

Παύει πλέον ἢ μελέτη
κ' ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς...
χαιρετᾷτε τὸ Ντοβλέτι
μὲ πρωτόκολλ' ἀποχῆς.

Ξένοι μπηχαν' στὸ μαντρί
καὶ τὴν πάθαμε χοντρή.
Ξένος μπηκε μὲ γραλιὰ
καὶ μᾶς ἔφτεξαξε δουλειά.
Λύκος μπηκε νὰ ξεκάνῃ
κάθε στρουγγα, κάθε στάνη.

Τί καὶ μὲ καθέναν τῶν...
ψηφοφόρους ἐλευθέρους
ξένο στόμα κατηχεῖ.

Μπόγιας ἔρχεται μ' ἀπόχη
γιὰ νὰ κἀνῃ τοὺς Κερβέρους
νὰ φωνάζουν ἀποχή.



Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων μᾶς ζητεῖ.
καὶ τὸ Σύνταγμα πατεῖ
καὶ δὲν ἔχει πιά νισάφι.

Πραξικοπημάτων ἥρωες
ἔλυν τῶν θεσμῶν τὸ κύρος
στὴν πατοῦνα τοῦ τῶ γράφει.

Τούτος σήμερα τὸ πᾶν
κ' ἔμπροστά του πλήθη πᾶν,
ζήτω κ' ἐνθουσιασμοί.

Μὰ μὲ τούτον τὸν Ἀλευτέρη
ποῖος γνωρίζει, ποῖος τὸ ξέρει
τί θὰ γίνουν οἱ θεσμοί.

Πῶς κ' αὐτὸς μᾶς κουδαλήθη
κ' ἀπεμώρανε τὰ πλήθη
τῶν μωρῶν τῶν Ἀθηναίων.

Μᾶς χλευάζουν, μᾶς συρίττουν,
κ' ἀποχὴν διακηρύττουν
κόμματα καὶ τῶν γονέων.

Μὰ κ' ὁ Θρόνος ἔλος γλύκα
ἔγχε τώρα τὸν Κρητικὸν
στὴν γιγὰ του κ' ἀποκοῦμπι.

Τὰ παληὰ, τοῦ λείε, θράστα,
κ' ἔλα τὰ ποτήρια σπάστα,
καὶ τραγοῦδα τὸ γιγαροῦμπι.

Στοὺς κρισίμους τοὺς καιροὺς
ἔφεραν τοὺς Βενιζέλους
γιὰ νὰ κἀνουν Μαζανιέλους
τῆς Κορώνας τοὺς φρουροὺς.

Ταῦτάς ἐμελεπε μολπὰς στὸν Κρήτα Βενιζέλον
ὁ καλλικέλαδος χορὸς κομματικῶν Ἀγγέλων,

καὶ πληθὸς ἀγγελόμορφον καὶ τόσοι διαλεκτοὶ
κατέβαιναν κ' ἀνέβαιναν τὴν σκάλα τὴν φρικτὴ.

Κ' ἀπὸ τοῖ βάρους ἔτριξαν φρικτὰ τὰ σκαλοπάτια,
κ' εἶδα στὴν δίνην τῶν δεινῶν
νέφος ὁμίχλης σκοτεινὸν
ν' ἀπλώνεται πυκνότερον ἔμπρός τοῦ λαοῦ τὰ μάτια,
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ καλὰ, ποῦ τοῦκαναν τὰ κόμματα,
καὶ κατ' αὐτῶν νὰ μαίνεται μὲ συριγμοὺς καὶ σκώμματα.

Κ' εἶπα κ' ἐγὼ γιὰ τὸν λαό: πῶς χάνει τὸν καιρὸ του,
κ' ὁμίχλης νέφος δεύτερον πυκνότερον τοῦ πρώτου
ἐκύτταξα νὰ στέκεται πρὸ τῶν πολυομμάτων
τῆς ἀποχῆς κομμάτων,
γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τοῦ λαοῦ τόσα καὶνὰ δαιμόνια,
καὶ καταπάτησιν θεσμῶν νὰ κοπανοῦν αἰώνια.

Κ' ἀνοίξανε τὰ μάτια μου κ' ἐγὼ νῆκαν γαρίδα
καὶ τὴν μεγάλην ἑπαυλὶν τῆς Δεκελείας εἶδα.

Ξεφάντωμα χαρὰς ἔκει
κ' ἀκούσα λύρα Κρητικὴ
μ' ἑπτὰ χορδαῖς νὰ παίζῃ.

Τὸ σπῆν τὸ Βασιλικὸ
ἐκάλεσε τὸν Κρητικὸν
καὶ τοῦκανε τραπέζι.

Ἐσφαζαν γιὰ χατήρι τοῦ
μοσχάρια σιτευτά,
κ' ἀνθίζαν στὸ ποτήρι τοῦ
λουλούδια κηπευτά.

Κ' εἶδα θλιβεροὺς ἀπέσω τόσοις προφῆν εὐτυχεῖς,
ἔβλεπαν τὰς διαχύσεις Βασιλεῖα καὶ Κρητικοῦ,
καὶ συνωμολόγουν ἔλα μὲ παροξυσμὸν ψυχῆς
ἀποχὴν κ' ἀπὸ ψυχῆς γέφυρας Βασιλικῆς.

Μέσα τόσο φαγοπότι,
ποτηριῶν καὶ πιάτων κρότοι,
χάδια καὶ φιλοφρονήσεις.

Κι' ἔξω θρήνος ἀπεχόντων
καὶ τρίγμοι χαυλιοδόντων
γὰρ θεσμῶν καταπατήσεις.

Μέσα σ' τὸ Παλάτι κῶμοι,
κι' ὦ τῆς φοβερᾶς φενάκης!
εἶναι μέσα κι' ὁ Μπενάκης
δίχως τὸ γδοῦν ἀκόμη
νὰ φυτρώσῃ μὲς σ' τὴ μέση,
καὶ γυρίζει δίχως θέσι.

Μέσ' ἀνέφελος γαλήνη, κι' ἔξω σκοτεινὴ τρομάρα...
μὲς σ' τοὺς πύργους τῶν Βυργράδων κι' ἡ δεσμώτις Γανουμάρα
ποτηριῶν ἀκούει κρότους, κι' εἰς ἀπάντησιν αὐτῇ
μὲ τὰ κάτισχνά της χέρια τὰς ἀλύσσεις της κροτεῖ.

* Ἀγρίως ἐδρυχήθησαν τρεῖς βαθυχαῖται λέοντες
καὶ τίς οὐ δρυχηθήσεται;
τρεῖς Ἡρακλεῖς ὀρθόνονται περὶ θεσμῶν παλαίοντες
καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται;

Εἰς τὴν αὐλὴν μιᾶς Μονῆς παράστασις πρωτοφανής.

* Ἦσαν ὡς τώρα δηδὸ καλοὶ, δηδὸ μόνον συμπεθέροι,
μὰ τώρα τρεῖς γινήκανε καὶ πᾶνε χέρι χέρι,
κι' οἱ τρεῖς τῶν ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν καλογέροι.

* Ὁ Κόντες σὰν Ἠγούμενος τοὺς ἄλλους παρηγόρει,
ποῦσαν Ἠγούμενοι κι' αὐτοὶ κι' ἐν πρώτοις ρασοφόροι,
καὶ τέτοια λόγια κελαῖδει
σ' τὸν τόνον τοῦ πὰ βοῦ γὰ δι.

Εἴμαστε τρεῖς Ἠγούμενοι, κι' οἱ τρεῖς ἀγαπημένοι
μαζί καὶ χωρισμένοι,
κι' ἐγὼ Γειωργάκης ὠμορφος καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος
κι' ἀπ' ὅλους μεγαλήτερος,
ἐπῆρα πένα καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι,
κι' ἔγραψα τὸ πρωτόκολλο, τῆς ἀποχῆς τροπάρι.

Καὶ τὰ δικά σας ἐπειτα ὄγηκαν τὰ ταικουράτα,
τὰ κτυπητά, τὰ τσουχερά, τὰ δηδὸ τὰ πιπεράτα.
* Ἐλα, πάτερ Δημήτριά καὶ πάτερ Κυριακούλη,
κι' ἄς εἴμεθα μακρόθυμοι σ' τὸν κόσμο τὸν μικρούλη..
* Ἀφίωμεν, ἀφίωμεν τὰς ἁμαρτίας τούτου,
καὶ γὰρ οὐκ οἶδε τί ποιεῖ, δὲν ἔχει πλὴν τὸν νοῦ του.

Εἶπεν αὐτά, καὶ σ' τῆς Μονῆς τὰ μαυρισμένα τεῖχη
μονότονον τριαδικὸν τῆς ἀποχῆς ἀντήχει.
Οὐ μὴν στραφεῖς καὶ πρὸς πολλὰ μικρὰ καλογεράκια,
ὦ σεῖς, τοὺς λέγει, κρῶζοντα τριγύρω μου κοράκια,
ἀκόπως ἐκερδίσατε τὴν ὑστεροφημίαν
καὶ σήμερα τὴν ψυχικὴν ζητεῖτε νηγεμίαν.

Τὴν ἐθελοθυσίαν σας ἀληθινὰ θαυμάσας
σὰς βεβαιῶ πῶς τοῦ λοιποῦ θὰ μένη τὸ νομά σας
σ' ἐκεῖνα τὰ πρωτόκολλα παντοτεινὰ γραμμένον,
οὐ θέλω δ' ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῶν πεπραγμένων,
καὶ γὰρ ὁ Κρὴς ἐτόλμησε τολμήματα πολλὰ,
κι' οἱ τρεῖς μας τὸ χερουδικὸ τὸ πήραμε φηλά.

* Ὡ προσφιλεῖς ἐν ἀποχῇ κι' ἐν πρωτοκόλλῳ φίλοι,
ὁ Κρὴς εὐθύνας δι' αὐτὰ πρὸς ὅλους μας ὀφείλει,
κι' ἂν ἐν καιρῷ τὰς ἀρνηθῇ, τοῦτο σὰς λέγω μόνον
ὅτι θ' ἀνάψῃ μὲ θυμὸν καὶ πᾶς ὁ μὴ θυμόνων,

κι' ὁ πρῶτος, ὁ γαλήνιος, τῆς Ρόπας ὁ λαδάς,
ἴσως γενῇ κι' Ἀρμόδιος, ἴσως καὶ σανιδᾶς.

(* Ἐνας ἐκ τῶν Ἠγούμενων μὲ χρυσόξανθο κεφάλι
σὰν Μαμζέλ Νιτοὺς σιμόνει καὶ σ' τὸν Κόντε τέτοια ψάλλει.)

* Ὡ Νιτοὺς, ὦ μὰ πατρόνε,
ἔξω σ' τὸ Τατόι τρῶνε
μουστερηδες Βενιζέλοι
μὲ Κορώναις, μὲ ζεφύρους,
δίχως δαδὰ νὰ τοὺς μέλλῃ
καὶ γὰρ μᾶς τοὺς ἀποκληήρους,
τοὺς ἀντάρτας καλογήρους.

* Ἀδελφοί, καλῶς σὰς ἔρῃκα...
δῆτε τὸν ρεπουμπλικάνο
μοναχὸν αἰμοδιψῇ.

Τὸν Ἀευτέρη τὸν Κρητίκα
μ' ἓνα πόδι θὰ τὸν κάνω
νὰ χορέψῃ σ' τὸ ταψί.

Κι' ἂν τὸν εἶπανε καὶ Πίτ, πᾶτήσε κι' αὐτὸς σ' τὴν πῆτα,
φθάνει μία σανιδιά,
καὶ θὰ πῆτε, ὅρὲ παιδιὰ:
Ράλλης κᾶκτανε τὸν Κρητά.

Κι' εἶπαν καμπόσοι φίλοι
μὲ μαραμμένα χεῖλη:
Σανιδία τί ζητεῖτε σ' αὐταῖς τῆς καταιγίδες;
ἔμεῖς χωρὶς ἀστεῖα
μὲ τὴν πολλὴ νηστεία
θὰ γίνωμε σανιδες.

Κι' εἶπε κι' ἀστεῖος κᾶποιος: πτωχὴ κοιλιὰ μου, σκόλα..
μὲ τὰ πρωτόκολλα μας θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Κι' ἐπαιζαν κομπολόγια
μεγάλα καὶ μικρά,
κι' ἔψαλαν μοιρολόγια
γὰρ τοὺς θεσμούς πικρά.

* Ὁ δὲ Λοκρὸς Θανάσης, ποῦναι παπὰ παιδί
μέσ' ἀπὸ τὸ Δαδί,
κι' αὐτὸς πὰ βοῦ γὰ δι
μονάχος τραγουδεῖ.

* Ἀποχὴ καὶ μοναστήρι... τῶν θεσμῶν τὸ νέο χάλι
κλαίει κάθε νυκτοπούλι...
ἐκλογαῖς χωρὶς τὸν Τζώρτζη καὶ χωρὶς τὸν χρυσομάλλη
καὶ χωρὶς τὸν Κυριακούλη.

Κι' ἔλεγαν καλογεράκια, ποῦ τὰ χάμνηναν καὶ μοῖ:
σὲ τοιαύτας ἐποχὰς
μὲ τοιαύτας ἀποχὰς
θὰ κηρύξωμεν σ' τὸ τέλος ἀποχὴν κι' ἀπὸ φωμί.

Κι' ἐνθυμήθησαν ἡμέρας, ποῦ καλπὸν ἐξύμνουν δράσεις
μὲ τοὺς λιγυροὺς ἀδελφούς των,
κι' ἄρχισαν καμπόσοι τότε μὲ Φακήρηδων ἐκστάσεις
νὰ κυττοῦν τοὺς ὀμφαλοὺς των.

Κι' ἀνεπάλλετο τὸ στήθος μ' ἓνα σάλλον ταραχῆς
κι' ἐφιθύριζαν μαντείας ζοφερὰς ὀμφαλοσκόποι,
κι' ἡ παράστασις ἐκεῖνη τῆς τελείας ἀποχῆς
τρομερὰ διεφθίμωθη καὶ σ' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Θέατρον Δημοτικόν... θιάσος Λομπάρδο πρώτης,
ποῦ καθέννας εὐθυμεῖ τῆς Εὐθύμου θιασώτης.